

روز چهل و یکم: دوشنبه هفته هفتم

پس وارد اورشلیم شدند. و چون عیسی داخل هیکل گشت، به بیرون کردن آنانی که در هیکل خرید و فروش می کردند شروع نمود و تخت های صرافان و کرسی های کبوتر فروشان را واژگون ساخت، و نگذاشت که کسی با ظرفی از میان هیکل بگذرد، و تعلیم داده، گفت: «آیا مکتوب نیست که خانه من خانه عبادت تمامی امت ها نامیده خواهد شد؟ اما شما آن را مغاره دزدان ساخته اید.» چون روسای کهنه و کاتبان این را بشنیدند، در صدد آن شدند که او را چطور هلاک سازند زیرا که از وی ترسیدند چون که همه مردم از تعلیم وی متحیر می بودند. مرقس ۱۱: ۱۵-۱۸

در روز دوشنبه هفته مقدس عیسی به اورشلیم بازمی گردد تا به معبد برود. معبد ساختمانی بسیار عظیم بود. صحن غیر یهودیان که در فضایی باز قرار داشت مساحتی در حدود ۳۵ جریب معادل نوزده و نیم برابر یک زمین فوتبال را به خود اختصاص داده بود. خود معبد که شامل صحن مخصوص خانم ها، صحن مردان اسرائیلی و قدس الاقدس بود حدود ۱۳۷ متر طول و ۹۰ متر عرض داشت. بنابراین خود معبد تقریباً یک سوم مساحت صحن غیر یهودیان بود. این بسیار جالب است که خداوند فرمان داده بود صحن امت ها این قدر وسیع باشد.

این فضای وسیع می تواند نشانه ی خوش آمد گویی باشد و من تصور می کنم منظور خداوند نیز همین بوده است. او همیشه علاقه داشت که امت ها وارد خانواده ی خدا شوند. متأسفانه قوم اسرائیل اغلب متوجه این موضوع نمی شدند و گمان می کردند خداوند مال آنها است و نمی تواند رحمتش را به کس دیگری نشان دهد. آنها قصد خداوند را متوجه نمی شدند و به همین خاطر صحن امت ها را بی ارزش شمرده و تبدیل به بازار خرید و فروش می کردند. آنان همچنین با این کار شبیه به همسایه های بت پرستان شده بودند. در معبد های روم، بتها در محلی قرار داشتند که گوشت و دیگر مواد دارویی خرید و فروش می شد. این بی حرمتی به معبد مقدس خداوند که برای عبادت و پرستش مقرر شده بود، عیسی را بسیار عصبانی کرد. برخی گفته اند شاید صدای صرافان، خوک ها و دیگر حیوانات نیز باعث ناراحتی عیسی شده باشد ولی او چنین چیزی نمی گوید! او می گوید خانه ی خدا تبدیل به کمینگاه دزدان شده است. صدا همیشه باعث مختل شدن دعا نمی شود، در واقع بسیاری از آهنگ هایی که می خوانیم به نوعی عبادت هستند. به هر حال معبد، کتابخانه نبود که لازم باشد سکوت در آن رعایت شود بلکه محلی برای پرستش بود. متی در گزارش خود از این داستان می گوید بچه ها در معبد حضور داشتند که برای فرزند داوود فریاد هوشیانا سر می دادند (متی ۲۱: ۱۵). این برای عیسی مشکلی محسوب نمی شد بلکه تنها فریسان حسود را می آزرده.

اگر غیر یهودیان و یهودیان متوسط جامعه از فروش حیوانات قربانی سودی عایدشان نمی شد پس چه کسی از این کار سود می برد؟ مشخصاً فریسان و رهبران مذهبی! برخی از صرافان یا فروشندگان حیوانات که اموال رهبران مذهبی را می فروختند، مبلغی نا عادلانه را برای محصولاتشان طلب می کردند. بسیاری از مواقع، مردم حیوانات خودشان را برای قربانی به معبد می آوردند ولی رهبرانی مذهبی از حیواناتشان ایراد گرفته و می گفتند برای قربانی شدن قابل قبول نیستند و برای عوض کردن حیواناتشان با یک حیوان دیگر که به گفته ی آنان بی عیب است از آنان پول طلب می کردند. عبارت کمینگاه دزدان که عیسی استفاده می کند، نقل قولی از ارمیا ۷: ۱۱ است. خداوند به ارمیا گفت که به معبد رفته و نبوت کند که اگر مردم به سوی خدا بازگشت کرده و دیگران را محبت کنند، او به سکونت در معبد ادامه داده و اجازه می دهد یهودیان نیز در شهر ساکن باشند. مردم در آن زمان بتها را پرستیده و سپس به حضور خداوند در معبد می رفتند. خداوند باید در زندگی ما اولین و مهمترین جایگاه را داشته باشد. رهبران مذهبی پول و موقعیتشان را بیشتر از خدا دوست داشتند و به همین دلیل پرستش خدا را مختل کرده بودند.

عیسی در صحبت هایش گفت که خانه ی پدر او باید خانه ی عبادت برای تمامی امت ها باشد. در عهد قدیم درباره ی معبد به عنوان خانه ی عبادتی برای همه ی امتها نبوت شده است. اشعیا ۵۶: ۷ می گوید در کوه مقدس خداوند پرستشی شادمانه بر پا خواهد بود. این آیه در ادامه می گوید هدایای سوختنی و قربانی بر قربانگاه خواهد بود و آنجا خانه ی عبادت همه ی مردم نامیده خواهد شد. عیسی قسمت قربانی سوختنی را جا می اندازد چرا که خود او قربانی خواهد شد. این قربانی یک بار و برای همیشه به انجام رسیده و برای هر کسی که او را بپذیرد کافی خواهد بود (عبرانیان ۹: ۲۶). یک خانه ی عبادت و پرستش با معبد متفاوت بوده و عیسی به صورت عملی نشان می دهد که چه کاری در چنین مکانی قابل قبول است. معبد برای گذراندن قربانی است و مردم چیزهایی را خرید و فروش می کردند که باید قربانی می شد. عیسی هم فروشندگان و هم صرافان را بیرون کرد و اجازه نداد کسی چیزی را در معبد حمل کند، و این شامل قربانی نیز می شد! به جای این عیسی از فریاد پرستش خداوند استقبال می کرد (مرقس ۱۱: ۱۷ / متی ۲۱: ۱۵-۱۶). یهودیان دیگر معبدی در اورشلیم نخواهند داشت و مسیحیان

نیز در معبد پرستش نخواهند کرد بلکه ما ایمانداران تبدیل به معبدِ مسیح می‌شویم که در قلبهایمان ساکن است (اول قرن‌تین ۳: ۱۶؛ ۶: ۲۰-۱۹).

اگر ما معبد خداوند هستیم، چطور باید مسیح را پرستش کنیم؟ عیسی می‌گوید معبد باید مکانی برای پرستش باشد. ما باید یک جلسه‌ی دعای دائمی را در قلبها و ذهن‌هایمان بنیان‌گذاری کرده و تقویت کنیم (اول تسالونیکیان ۵: ۱۷). ما باید از بت‌ها و افکار نادرست خلاص شویم تا بتوانیم قربانی‌های مقبول خداوند را آماده سازیم. برای یک مسیحی کار دشواری نیست که از یک چیز خوب، بتی برای خود بسازد. بیشتر زمانتان را صرف انجام چه کاری کرده و یا به چه چیزی فکر می‌کنید؟ خطر این وجود دارد که آن چیز تبدیل به بتی برایتان گردد. همچنین خیلی وقتها می‌خواهیم برای خداوند قربانی دهیم و با خود می‌گوییم اگر پول بیشتری را به فقرا دهیم، خداوند به برنامه‌هایم برکت می‌دهد و یا اگر فقرا را سیر کنم، خداوند گناه طمع مرا خواهد بخشید ولی مسیحیت اینگونه نیست! ما نمی‌توانیم هیچ‌گونه قربانی قابل قبولی را در حضور خداوند قرار دهیم، هیچ چیزی نمی‌تواند کار خون عیسی را انجام دهد. زمانیکه گناه کردیم یا خطایی را مرتکب شدیم باید به حضور او برویم. واقعاً از خداوند سپاسگزاریم که عیسی مسیح را همچون هدیه‌ای سخاوتمندانه به ما داد چراکه بدون او هرگز نمی‌توانستیم وارد حضورش شویم.

متن‌های پیشنهادی برای مطالعه:

مزمور ۴۰

پرسشها برای اندیشیدن:

بیشتر زمانم درباره‌ی چه چیزی فکر می‌کنم و یا به چه کاری می‌پردازم؟

آیا در تلاش هستم که چیزی را به عنوان قربانی به حضور خداوند ببرم تا از من بیشتر خشنود شود؟

دعا:

ای عیسی! از تو سپاسگزاریم که برای ما تبدیل به قربانی بی‌عیب شدی تا ما بتوانیم تبدیل به معبد خدا و کاهنین پادشاهی تو شده و برای همیشه تو را خدمت کنیم. کمکمان کن تا قلب‌هایمان را دیده و مراقب باشیم که پاک بوده و جلال تو را منعکس کند تا تمامی امت‌ها ببینند و بشنوند که راه و راستی و حیات در مسیح یافت می‌شود. آمین!